

Finn Hansen, gammel Hyldager-elev.

Hvornår var det nu du begyndte på skolen?

Ja jeg var seks år så det var i 69, som den allerførste elev på skolen i første klasse på Vridsløselille skole.

Var det Hanne Sejr du havde?

Nej, men jeg husker ikke fornavnet. Annelise kan jeg huske, som en af de første.

Fra anden klasse gik vi så ovre i barakkerne.

Og så sidder du nu i skolebestyrelsen?

Hvordan startede det egentlig?

Jo, det startede helt tilbage, da mit barn kom i vuggestuen. Så videre til børnehaven og til børnehavestyrelsen, og så videre i institutionsrådet med alle de nye vedtægter, der korte igennem. Her opdagede jeg, at vi fik noget at skulle have sagt.

Senere kom jeg så her over til opstillingsmøde i skolebestyrelsen, hvor jeg troede, der var en kantine fyldt med mennesker. Så var der 10 mennesker. Jeg troede, jeg var gået forkert. Da jeg så først var kommet her over, blev alle de der var mødt frem, valgt.

Man kan sige, at jeg startede fra bunden, og interessen blev større og større. Man bliver bidt af det, selv om man ikke har tid til det. Man lærer noget om politikken og kommunalpolitikken. Man kunne se et resultat af det, man arbejder med. Efter de nye vedtægter, var pædagogerne og skolen tvunget til at rette sig efter det, der bliver sagt. Det skærper interessen.

Det er utroligt at man ikke er blevet klogere. Jeg troede på det det bliver sagt på introduktionsmødet, at det bare var 8 møder om året, men jeg er blevet klogere. Det ene med det andet tager tid, og skolen jubilæum tog tid.

Jeg har aldrig set Clas, min gamle lærer, blive så forbavset, som da han og jeg mødtes til jubilæet.

Claes blev jo først min klasselærer i niende klasse.

Dem der tog det hårde slæb, var Anne Krüger. Det var hende der fik kam til sit hår. Det må man sige. Jeg tænker altid på det, når jeg sidder til skolebestyrelsesmøderne og hører, at der starter en ny lærer på skolen. Idag kan lærerne finde en ny klasse og en ny skole. Dengang blev man. Man kan sige lærerne havde mere hår på brystet. Selv om de var grønne som Anne var den gang, så tog hun altså kampen op.

Vi var ikke en dydsmønster klasse, kan man sige. Der var lidt gnidder her og der. Vi var nogle stykker. Jeg var også en af ballademagerne. Men der var dem, der var værre, som Peter Mortensen og Jan og dem, som altså også røg ud til sidst. Jeg var sådan lige på den rigtige side af stregen. Jeg vidste sådan, hvor meget ballade jeg kunnetillade mig at lave og så nøjes med at få skideballerne. Vi var engang ved at smide Arne ud over rækværket langs broen. Engang vi skulle over på Toften og snolle.

Arne mente, af en eller anden grund, at vi ikke skulle snolde, så løb han efter os. Da Peter ikke gad løbe mere, stoppede han, og tog Arne i kraven og løftede ham op over hegnet og sagde til ham, at hvis han ikke fiser tilbage på skolen så slap han. Og så gik Arne pænt tilbage på skolen. Men det gik også galt for Peter til sidst.

Men han har det tilsyneladende godt idag. Han er ikke blevet mindre, men når man står og snakker med ham, lyder det som om han er faldet ned på jorden.

Hvad sagde din far så til det?

Jah- Jeg tror nok, at den der gav mig mest skideballe det var min mor. For -en dreng han er jo en dreng-, der skal jo ske lidt.

Kan du huske den historie om da din far kom over på skolen?

Ja, det var i sådan 3-4 klasse. Jeg var gået hjem, fordi jeg var meget forurettet og sur på lærerne og på skolen. Så mødte jeg min far på vejen hjem, Han kom kørende i sin KTAS bil, han var arbejdsmand. Så stoppede han bilen og hoppede ud og spurgte, hvad fanden jeg lavede der. Så forklarede jeg, sådan og sådan, og at jeg havde ikke gjort noget, (det havde jeg aldrig det var alle de andre). Så sagde min far, at "så kan det satanemig være nok". Så hoppede han ind i bilen igen, vendte bilen og kørte over på skolen, gik ind på kontoret ind til Bo.

Så rejste Bo sig op og sagde, at "det kraftstjelmig var på tide at I kom!" "Hvarfornoget", sir min far så." Ja det var de telefoner der ikke havde virket i fire timer". Så siger min far, at "jeg er her satanemig ikke på grund af dine telefoner, men på grund af min søn".

Det var første gang jeg har set Bo sætte sig ned, uden at sige noget, og bare sidde og kigge ud i luften. Han plejer ellers nok at have svar på tiltale.

Jeg var nok en lille hisig-prop.

Hvorfor var du egentlig så gal?

Jeg tror det var et spørgsmål om selvtillid og en følelse af ikke at slå til. Når man lavede ballade i timerne og kammeraterne grinede, så folte man, at man var noget.

Den måde jeg egentlig rigtig opdagede det på, var faktisk i 10 klasse. Måske et par år før, hvor jeg begyndte at spille fodbold nede i BS, og egentlig fik succes på det stadie. Jeg spillede på førsteholdet, og lavede et hav af mål.

Der nede blev jeg faktisk meget accepteret, og det gjorde, at jeg lissom så, at "der er noget du kan her". Når jeg så kom over i skolen, var der nogen af dem jeg spillede i BS med, som gik i min klasse. Det var normalt nogen der styrede klassen lidt. Det gjorde, at respekten blev flyttet med over fra fodboldklubben. Så havde man respekten, og så det var ikke nødvendigt at gå ud og lave ballade for at blive respekteret og blive midtpunkt

I 10 klasse, da klassen blev delt, og halvdelen, faktisk hele toppen rent bogligt gik i, gymnasiet, så blev der pludselig plads og luft til os andre. Det betød utroligt meget. Jeg tror jeg lærte mere i 10 klasse end både i syvende og ottende tilsammen. Da fandt jeg ud af, at jeg kunne egentlig godt sige noget, for jeg vidste godt noget. Jeg behøvede ikke være bange. Når vi skulle lave boganmeldelser oppe ved tavlen, var jeg lige ved at skide i bukserne for i tiden, hvis de andre grinede, det red mig som en mare.

Det kan være at du har endnu et par gode historier?

Jaa-h Når vi havde holdt spisepause, var det meget sjovt at gå forrest, foran alle de små. Lobe ned forbi kontoret, og ved den sidste dør, inden gangen, stoppe og holde den for de andre. Den åbnes udad, så når alle børnene kom, og skulle gennem døren, var der en hel kantine, der pressede på den anden side af døren, og prøvede på at lukke den op. Det kunne man jo ikke, når vi stod på den anden side og holdt den.

Indtil, "jeg mener det var Niels, der fik banet sig vej gennem alle ungerne der". Det var jo skide skægt at holde døren og så lige pludseligt slippe døren, for så væltede alle børnene igennem i en stor klump. Men så Niels der, jeg mener det var ham der fik presset sig ind foran alle ungerne, og fik skubbet døren så meget, op så han lige nøjagtigt kunne få hovedet ud gennem åbningen.

Men han skulle helst ikke se, hvem det var der holdt døren.

Så var det, at Peter Mortensen, kom forbi, det store skrummel. Så kaldte vi jo lige på ham, så han kunne hjælpe med at lukke døre i. Men Niels nåede vist ikke, at få hovedet hele vejen ud, så det sad mellem døren og karmen.

Jeg mener det var Niels, men jeg tør ikke sige det.

Men vi blev fanget til sidst, og så blev vi selvfølgelig sat her over på kontoret, hvor Bo han var i møde. Vi fik at vide, af den pågældende lærer, at vi skulle vente udenfor, og der kunne vi blive siddende til Bo havde tid til at snakke med os.

Så gik læreren og i løbet af et par minutter blev vi enige om, at det var ved at blive kedeligt, så vi gik over i Toften og snollede lidt, fyldte lommerne godt, og kom igen og satte os ned. I løbet af et minut kom Bo så.

Han kiggede på os, så på uret og sagde at nu var spisepausen gået, så havde vi fået straf nok, så fik vi lov til at gå.

Du havde vist en historie mere?

Jo da vi gik i barakkerne, var der byggeplads herovre, men gymnastiksalene brugte vi. Vi skulle så gå hele vejen udenom byggepladsen og de huse hvor SFO-erne nu er i. Man kunne spare en hel del tid ved at skrå over byggepladsen, og det gjorde vi så. Indtil vores klasselærer så os, vi manglede vel en 5 meter.

Hele pladsen var vel 30-40-50 meter lang. Så lige pludselig råbte Anne efter os, at der måtte vi satenedemig ikke gå der var for farligt, vi kunne både komme til skade med det ene og det andet og alle vegne. Vi synes jo at vi kunne gå de sidste par meter, men hun var bedøvende lige glad. Vi kunne bare gå de 40 meter tilbage over den meget farlige byggeplads.

Det kan jeg huske, syntes jeg, var meget dybt godnat, at vi skulle hele vejen tilbage.

Hvordan var bygningerne så ?

Jeg var jo med til åbenplan. Det var lidt svært at sidde med regning, når de havde musik inde ved siden af. Men der gik jo heller ikke så lang tid, så kom der både vægge og døre op. Så vidt jeg husker var det også forberedt, man var ikke helt sikker på at det var så godt. Så det var rimeligt hurtigt etableret.

Men ellers kan jeg kun sige tillykke med en god skole.

Nu var vi en af de første store klasser til sidst, så undervejs har vi af og til følt os som forsøgskaniner, det må man nok sige. Der var mange ting, der lissom skulle afprøves inden det blev besluttet hvordan det skulle være. De var ikke altid lige heldige de forsøg vi havde.

De gik jo op i det? Det er rigtigt, Vi havde jo Poul Erik i 10 klasse som klasselærer. Der er mange af de lærere, der begyndte på Hyldagerskolen, der har fundet ledende stillinger andre steder, og som sammen har udviklet nogle ting. Ref og spørgsmål Ebbe Knudsen